

БѢДНЫЙ ІОСИФЪ.

На единъ бѣдень и простодушень чело-
вѣкъ, който ся наричалъ Іосифъ и разносялъ
различны стоки въ Лондонъ, случилось ся да
заamine по край цѣрквѣ-тѣ, въ коѣмъ былъ
Священникъ и проповѣдникъ добрый Павелъ.
Като чулъ, че тамъ пѣяли псалмы отъ Псал-
тирь-тѣ, той влѣзалъ внѣтрѣ съ голѣмъ трудъ,
защото имало много народъ, и ся запрѣлъ
при амвонѣ-тѣ. Като свѣршили пѣніе-то, на-
чала ся проста, обаче прехубава проповѣдь
отъ слѣдующе-то Апостолско слово: *Вѣр-
но е и за всяко приѣманіе достойно това
слово, че Іисусъ Христосъ дойде въ міръ да
спасе грѣшны-ты, отъ които съмъ първый
азъ.* (1. Тим. 1; 15). Павелъ просто и ясно
располагаше истинѣ-тѣ на Евангеліе-то, като
казуваше тѣя слова: Погледнете братіе, кой-
то сте повиканы, че не сѣ мнозина мѣжду
васъ мѣдри по плоть-тѣ, нито мнозина сил-
ни, нито мнозина благородни, обаче Богъ
избра безумны-ты на свѣтъ-тѣ, за да посра-
ни мѣдры-ты; и слабы-ты (просты-ты, бѣ-
дны-ты) на свѣтъ-тѣ избра Богъ да посрами
силны-ты (книжны-ты), и незнамениты-ты на
свѣтъ-тѣ (просты челоуѣцы) и укоренны-ты,
и които нищо не струватъ (Апостолы-ты)